

Det dödande åskslaget. Rö-
rande ett förhärjande åskslag med-
delar tidningen "Småland" följande:

En förskräcklig olyckshändelse, som
spridt sorg och förskräckelse vida
omkring, inträffade i måndags för-
middag i trakten af Ljungby. Åskan
slog nämligen då ned i en ängslada
å Bäckaryds egor i Hamneda socken
något öfver en mil från Ljungby och
dräpte i ett ögonblick sju friska och
arbetsföra män samt skadade dess-
utom lifsfarligt tre andra personer.

Ladan, af hvilken i detta ögonblick
ej mer än en kolhög finnes kvar, låg
högt uppe på en backe och hvarken
träd eller buskar funnos i närheten.
Till närmaste byggnad var omkring
en fjerdingsväg. Vid 11-tiden på för-
middagen samlades der skördefolket,
som arbetat på ängen, för att äta.
Det var femton personer: nio karlar
och sex qvinnor. Luften var varm
och qvaf och himlen mulen. Man
kände, att det var åska i luften, men
ännu hade ej minsta mullrande af-
hörts eller någon regndroppe fallit.

Sedan man ätit, lade man sig att
hvila en stund i ladan. Karlarne
lade sig i ladans södra ända och
qvinnorna i den norra. Allt var lugnt
och stilla. Och så på en gång hör-
des en enda stark knall. Ett ögon-
blick senare stod hela ladan i lågor
och derutanför syntes några yra och
förvirrade menniskor, som lyckats
rädda sig sjelfva och släpa med sig
några halfbrända kroppar med och
utan lif.

Såvidt man hittills kunnat utröna, slog blixten ned i ladans södra hörn, der karlarne inredt sin hviloplats, följde syllarne samt dödade — som man tror ögonblickligen — sju af männen. De sju voro: nämde-
nämnen Algot Andersson i Bäckaryd, hemmansegaren Nils Gustaf Erlands-
son i Elinge, drängarne Algot Stens-
son från Elinge och Valdemar Nils-
son från Bäck-Andersgård, hemmans-
segaren Johannes Andersson från
Hamneda Gåsagård samt den sist-
nämndes båda söner Robert och Axel.
Döfvad af åskan och svårt bränd
blef Johan Aug. Johansson från Bäck.
Han räddades af sin hustru, som ha-
stigt drog honom ur elden och ut i
det fria. Han hade ej ett ögonblick
förlorat sansen, utan såg tydligt el-
den och kunde bedöma faran. Han
har sedermera berättat, hur ohyggligt
han kände det, när han märkte lä-
gornas snabba anryckande, men sam-
tidigt var alldeles oförmögen att röra
en lem eller ge ett ljud itrån sig. —
Skomakaren Karl Alm itrån Hamneda
var den ende af männen som ej blef
döfvad af åskslaget. Han kunde sörja
för sin egen säkerhet och slapp un-
dan med ett brännsår på ena foten.

Af kvinnorna blef Sara, dotter till
förutnämnde Johan Andersson och
syster till de båda innebrända yng-
lingarna, svårt bränd på ryggen, ar-
marne och benen samt Hanna Jo-
hansdotter från Bäckaryd också bränd.

Dessa båda befunno sig närmast ladans dörr. Mathilda Nilsson, syster till den dödade Valdemar Nilsson, fick äfven brännskador, då hon drog ut broderns kropp. Han var den ende af de ihjälslagna, som ej också blef innebränd. De öfriga innevarande qvinnorna: hustru Ida Maria Andersdotter, som räddade sin man, och hustrun Eva Erikdotter från Slätten samt pigan Alma Emilia Johansson, i tjenst hos den döde Algot Andersson, blefvo ej skadade.

Till Ljungby lasarett infördes genast med skjuts J. A. Johansson och Mathilda Nilsson, och så snart olyckan blef känd i Ljungby, begaf sig kronofogde Fagerholm genast till olycksplatsen, der han gjorde allt hvad omtanke och välvilja kunna uträtta. Han lät sålunda ångbåten "Ljungby" på sin bekostnad gå extra tur till Ljungby för att öfriga skadade snarast möjligt skulle få erforderlig vård samt lofvade äfven att betala lasaretsafgiften för de obemedlade bland dem.

Sorgen och förtviflan bland de efterlevande är lättare att tänka sig än beskrifva. Särdeles hårdt tog sorgen den aflidne Algot Anderssons 29-åriga hustru. Man fruktade allvarligt för hennes förstånd och d:r Theorin i Ljungby efterskickades för hennes räkning.

Utdrag ur tidningen

Norra Skåne Torsdagen den 4 Juli
1895.

Sju personer dödade genom blix-
ten. Åskan slog i går ned i en ängslada
vid Hamneda i Småland. Af innevarande
tio personer, som sökt skydd mot blixten,
blefvo sju dödade. De tre andra blefvo
lifsfarligt skadade.

Angående den förskräckliga olyckan er-
lares ytterligare att inalles femton perso-
ner hållit middagsrast i ladan, då vid 11-
tiden på f. m. åskslaget inträffade. De sju
dödade voro alla karlar. De tre skadade
ha införts till lasarettet i Ljungby, och hopp
finnes om deras vederläente.

Sex af de utaf åskan ihjelslagna blefvo
innebrända, och endast ett lik kunde ut-
dragas ur ängsladan, som nedbrunnit. Af
de femton närvarande voro nio män och sex
qvinno. Endast en bland männen blef
oskadad nemligen skomakaren Alm från
Hamneda. Svårt bränd blef J. A. Johans-
son i Bäck, som döfvades af blixten, blef

svårt skadad af sin hust u utdragen ur den
brinnande ladan. En ung enka efter en af
de dödade har blifvit nästan vansinnig och
måste vårdas af läkare. Fem af de skada-
de vårdas nu å lasarettet i Ljungby.

Norra Skåne Lördagen den 27 Juli 1895.

Åskslaget i Hamneda. De två personer af de vid Åskslaget i Hamneda skadade, en man och en qvinna, som långst qvarlegat å Vexjö lasarett, ha nu utskrivits. Läkarne ha förklarat, att deras skador icke komma att medföra men för lifvet

Landsbygdens
tidning **Tidning för Venersborgs stad och län.**

No 75.

Fredagen den 6 juli

1896.

Ett häftigt åskväder gick i måndags öfver södra Sverige och förorsakade som bekant i Småland en fasansfull olycka.

Åskan slog nämligen ned i en ångslada å Bäckaryds ågor i Hamneda socken något öfver en mil från Ljungby och dräpte i ett ögonblick sju friska och arbetsföra män samt skadade dessutom lifsfarligt tre andra personer.

Ladan, af hvilken i detta ögonblick ej mer än en kolhög finnes kvar, låg högt uppe på en backe och hvarken träd eller buskar funnos i närheten. Till närmaste byggnad var omkring en fjärdingsväg. Vid 11-tiden på förmiddagen samlades där skördefolket, som arbetat på ången, för att äta. Det var femton personer: nio karlar och sex kvinnor. Luften var varm och kvaf och himlen mulen. Man kände, att det var åska i luften, men ännu hade ej minsta mullrande afhörts, eller någon rågndroppe fallit.

Sedan man ätit, lade man sig att hvila en stund i ladan. Karlarne lade sig i ladans södra ända och kvinnorna i den norra. Allt var lugnt och stilla. Och så på en gång hördes en enda stark knall. Ett ögonblick senare stod hela ladan i lågor och därutanför syntes några yra och förvirrade människor, som lyckats rädda sig själfva och släpa med sig några halfbrända kroppar med och utan lif.

Såvidt man hittills kunnat utröna, slog blixten ned i ladans södra hörn, där karlarnarne inredt sin hviloplats, följde syllarna samt dödade — som man tror ögonblickligen — sju af männen. De sju voro: nämndemannen Algot Andersson i Bäckaryd, hemmansegaren N. G. Erlandsson i Elinge, drängarna A. Stensson från Elinge och V. Nilsson från Bäck-Andersgård, hemmansegaren J. Andersson från Hamneda Gasagård samt den sistnämndes båda söner Robert och Axel. Döfvad af åskan och svårt bränd blef J. A. Johansson från Bäck. Han räddades af sin hustru, som hastigt drog honom ur elden och ut i det fria. Han hade ej ett ögonblick förlorat sansen, utan såg tydligt elden och kunde

bedöma faran. Han har sedermera berättat, hur ohyggligt han kände det, när han märkte lågornas snabba anryckande, men samtidigt var alldeles oförmögen att röra en iem eller ge ett ljud ifrån sig.

Af kvinnorna blef Sara, dotter till förutnämnde Johan Andersson och syster till de båda innebrända ynglingarna, svårt bränd på ryggen, armarna och benen samt Hanna Johansdotter från Bäckaryd också bränd. Dessa båda befunno sig närmast ladans dörr. Mathilda Nilsson, syster till den dödade Valdemar Nilsson, fick äfven brännskador, då hon drog ut broderns kropp. Han var den ende af de ihjälslagna, som ej också blef innebränd. De öfriga kvinnorna blefvo ej skadade.

Till Ljungby lasarett infördes genast med skjuts J. A. Johansson och Mathilda Nilsson, och så snart olyckan blef känd i Ljungby, begaf sig kronofogde Fagerholm genast till olycksplatsen, där han gjorde allt hvad omtanke och välvilja kunna uträtta.

Sorgen och förtviflan bland de efterlevande är lättare att tänka sig än beskriva. Särdeles hårdt tog sorgen den aflidne Algot Anderssons 29 åriga hustru. Man fruktade allvarligt för hennes förstånd och dr Theorin i Ljungby efterskickades för hennes räkning.

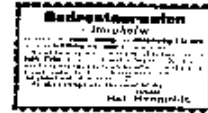
Tidigare på dagen hade det gått fram öfver Skåne, dervid åskan bl. a. slog ned i Kristianstad. Blixten träffade ett telefonstativ å artilleristablisementets långa utåt södra boulevarden och följde derifrån trådarna, synnerligast mot söder, hvarest den slog ned i telefonapparaterna och svedde väggarne, der trådarne voro fästade, fyllande telefonrummen med rök. Hårdast drabbade blixten Liljecrantzska huset och kontorslokalen å Neumans spritfabrik. Men äfven af många andra ställen i staden, ja, ända så långt mot norr som å polisvaktkontoret hemsökte blixten telefonapparaterna. En person i staden, som skulle stänga fönstret, när urladdningen skedde, skadades i ena benet, som under flera timmar blef otjänstbart.

och stilla. Och så på en gång hördes en enda stark knall. Ett ögonblick senare stod hela ladan i lågor och berutanför syntes några hra och förvirrade menniskor, som lydats rädda sig själwa och släpa med sig några halfbrända kroppar med och utan lif.

Såwidt man hittills kunnat utrönc, slog blixten ned i ladans södra hörn, der karlarna inrebt sin hwiloplats, följde syllarna samt dödade — som man tror ögonblickligen — sju af männen. De sju woro: nämndemannen Algot Andersson i Bäckarhd, hemmanssegaren Nils Gustaf Erlandsson i Glinge, drängarna Algot Stensson från Glinge och Waldemar Nilsson från Bäck-Andersgård, hemmanssegaren Johannes Andersson från Hamneda Gåsagård samt den sistnämndes båda söner Robert och Axel. Döfwad af åstan och swårt bränd blef Johan Aug. Johansson från Bäck. Han räddades af sin hustru, som hastigt drog honom ur elden och ut i det fria. Han hade ej ett ögonblick förlorat sansen, utan såg tydligt elden och kunde bedöma faran. Han har sedermera berättat, hur ohyggligt han kände det, när han märkte lågornas snabba anryckande, men samtidigt war alldeles oförmögen att röra en lem eller ge ett ljud ifrån sig. Stomataren Karl Alm från Hamneda war den ende af männen, som ej blef döfwad af åstslaget. Han kunde förja för sin egen säkerhet och slapp undan med ett brännsår på ena foten.

Af qvinnorna blef Sara, dotter till förutnämnde Johannes Andersson och syster till de båda innebrända ynglingarna — en syster tjänar hos fru Ramsay på Wilhelmsro — swårt bränd på ryggen, armarna och benen samt Hanna Johansdotter från Väckaht också bränd. Dessa båda besunno sig närmast ladsdörr. Mathilda Nilsson, syster till den dödade Waldemar Nilsson, fick äfwen brännskador, då hon drog ut broderns kropp. Han war den ende af de ihjelslagna, som ej också blef innebränd. De öfriga innewarande qvinnorna, hustrun Ida Maria Andersdotter, som räddade sin man, och hustrun Eva Erikdotter från Slätten samt pigan Alma Emilia Johansson, i tjänst hos den döde Algot Andersson, blefwo ej skadade.

Till Ljungby lasarett infördes genast med skjut S. A. Johansson och Mathilda Nilsson, och så snart olyckan blef känd i Ljungby, begaf sig kronofogde Fagerholm genast till olycksplatsen, der han gjorde allt hwad omtanke och wälwilja kunna uträtta. Han lät sålunda ångbåten "Ljungby" på sin befohning gå extratur till Ljungby för att öfriga skadade snarast möjligt skulle få erforderlig wård samt lofwade äfwen att betala lasarettsskiften för de obemedlade ibland dem. (Småland.)

— **Offren för åskflaget i Hamneda** den 1 dennes blefwo i söndags jordsästa, sex å Hamneda kyrkogård och den sjunde af de af blykten dödade — brängen Waldemar Nilsson från Bäck Undergård — å Rånna kyrkogård.

Derigenom att wid olyckan närwarande i ängsladan kunde lemna noggrann bested om den ordning de af blykten dödade under hwilan intogit till hwarandra, war det möjligt att indentifiera quarlesworna af lifen efter de sex innebrände, alla Hamnedabor, under det som bekant den sjunde af blykten drabbade, ofwannämnde Waldemar Nilsson från Rånna, utsläpades af sin systers Matilda Nilsson, inuan han drog sin sista sud. I hwar sin lista, men gemensam graf å Hamneda kyrkogård fingo och ä nu de sex förstnämnde hwila.

Den gripande sorgeakten hade från när och fjerran samlat till Hamneda tusental af åskådare. Hela kyrkogården myllrade af folk och under gudstjensten war kyrkan till sista plats fylld, utan att märkbar minskning förefom bland folkstaran derutomkring.

Komminister Wieslander, som förrättade jordsästningen, höll såwäl efter densamma som i samband med tacksägelsen efter gudstjensten betraktelse öfwer den djupt skakande olyckan, erinrande om lifwets korthet och dödens wisshet, samt hursom wi ej ega att weta dag eller stund, då Herren will falla och häban.

Äfwen i Rånna war rörelsen djup wid den der begångna sorgeakten.

Öfwer de i Hamneda begrafne — hemmansegarne Algot Andersson, Nils Gustaf Erlandsson och Johannes Andersson, den sistnämndes båda söner Robert och Axel, samt brängen Algot Stensson — lär skola resas en gemensam minneswård, och är fråga å bane om att låta utgå en lista för åstadskommunde af wärden. (Sm:R:n.)